

PICCOLA OPERA
DELLA DIVINA PROVVIDENZA

(Don Orione)

VIA ETRURIA, 6 – 00183 ROMA RM – ITALIA

DIRETTORE GENERALE

L.dz. TV/26.01

1 stycznia 2026 r.

**„Umieścimy nasze serce w sercu Boga!”
Zamieszkać w Sercu Chrystusa, aby płonąć miłością**

W miarę jak Jubileusz Nadziei zbliża się do swego dopełnienia, pozwólmy, aby słowo naszego Ojca Założyciela stało się dla nas kryterium i programem na nowy rok. To apel Ks. Orione, który się zrodził w miarę przybliżania do zakończenia Nadzwyczajnego Jubileuszu Odkupienia 1933 roku i dlatego ma on ton duchowego gestu: to jakby Ks. Orione prowadził nas do Drzwi Świętych i – zanim się one zamkną – prosił nas o dokonanie wewnętrznego i decydującego przejścia.

„Rok jubileuszowy ma się ku końcowi: zamknijmy, zanim Papież zamknie Drzwi Święte, nasze życie w Najświętszym Sercu Jezusa. Polecam wam modlitwę; znacie i czujecie powody. Umieście wasze serce w sercu Boga. Wyryjmy w naszych uczuciach Jezusa Ukrzyżowanego i starajmy się ukrzyżować na Krzyżu wraz z naszym Panem. Wzywajmy pomocy Matki Najświętszej... i rozpocznijmy nowe życie w imię Pana.” [26.03.1934] (Parola VI, 88).

To nie są słowa jedynie do zapamiętania: to słowa, które trzeba celebrować życiem. Zanim zamkną się Drzwi Święte, zamknijmy samych siebie w Sercu Chrystusa i umieścimy nasze serce w sercu Boga. To jest akt duchowy, który nasz Ojciec proponuje, aby „rozpocząć nowe życie” w 2026 roku: akt zamieszkania i ofiary, zaufania i nawrócenia, wezwania i posłania. W praktyce jest to zaproszenie, by przyjąć i odpowiedzieć życiem na poruszający fragment Ewangelii, w którym Jezus mówi: „Przyjdźcie do Mnie wszyscy, którzy utrudzeni i obciążeni jesteście, a Ja was pokrzepię. [...] Uczcie się ode Mnie, bo jestem cichy i pokorny sercem, a znajdziecie ukojenie dla dusz waszych” (Mt 11, 28–29).

„Zamknąć nasze życie w Najświętszym Sercu Jezusa” oznacza wejść do mieszkania Miłości, która nas uprzedza i zbawia. Nie jest to ucieczka od historii czy rzeczywistości: to strzeżenie powołania i naszej charyzmatycznej tożsamości w miejscu, gdzie wszelka obawa znajduje swą równowagę, a każde zmęczenie odzyskuje oddeKl. To pozwolić się zgromadzić przez Pana, aby nasze dni rodziły się nie z pośpiechu, lecz z „pierwszej godziny” z Panem; nie z kalkulacji, lecz z Opatrzności; nie z reakcji, lecz z wiary. Ks. Orione pragnął tego dla każdego z nas, posługując się płomiennym obrazem: „*Niech twoja pierś będzie pierśią apostołską i morzem miłości... jak Serce Chrystusa.*” [1932] (Scritti 65, 65)

„Umieścić nasze serce w sercu Boga” to powierzyć Mu centrum naszych wyborów, aby nasza wolność jednoczyła się z Jego wolą, a miłość stawała się decyzją, stylem, świadectwem i bliskością. To wyryć w naszych uczuciach Jezusa Ukrzyżowanego z Jego nieskończoną miłością i pozwolić się uformować na Jego podobieństwo. W ten sposób możemy przemierzać czasy nie gubiąc się i nie twardniejąc w sobie; możemy naprawdę „rzucić się w płomień nowych, nadchodzących czasów” bez wypalenia: z sercem pojednanym i braterskim, ubogim i płonącym, zdolnym trwać „pośród ludu” i leczyć jego rany, niosąc wszystkim nie samych siebie, lecz Jezusa Chrystusa, serce świata. To szkoła miłości, którą Don Orione streszcza z przejrzywą radykalnością: „*Trzeba pozwolić spocząć sercu w Sercu Chrystusa... wznieść gmach miłości na ruinach wszelkiego egoizmu, wszelkiej miłości własnej: wtedy wszystko staje się Jezusem.*” (Scritti 79, 341).

Motyw serca — serca kruchego i spragnionego w każdym człowieku, serca wielkiego i szlachetnego u Don Orione, Serca przebitego i miłosiernego u Chrystusa — jest najważniejszym kluczem do przeżycia tego przejścia do nowego roku w stylu oriońskim. Jest kluczem do dziękczynienia za rok 2025: abyśmy potrafili rozpoznać w świetle Opatrzności otrzymane łaski i złożyć w Sercu Jezusa także to, co pozostało niedokończone, trudne lub zranione. I jest to również klucz do rozpoczęcia roku 2026: ponieważ jeśli nasze serce spoczywa w Sercu Chrystusa i pozwala się umieścić w sercu Boga, wtedy nadzieja nie będzie przelotnym uczuciem, lecz wyborem; miłość nie będzie jedynie porywem, lecz wiernością; misja nie będzie hałasem, lecz świadectwem. W ten sposób, w imię Pana i pod spojrzeniem Matki Najświętszej, będziemy mogli wejść w rok 2026, czyniąc własnymi słowa, w których Ks. Orione — w jednej z kart pełnych apostołskiego żaru — odsłania swoje najgłębsze pragnienie: *„Czuję ogromną potrzebę rzucenia się w Serce naszego Umiłowanego Pana Ukrzyżowanego i umrzeć, kochając Go i płacząc z miłości... i objąć wszystkie dusze i wszystkie, wszystkie zbawić... Przemierzać całą ziemię i wszystkie morza, i wydaje mi się, że niezmierna miłość naszego Pana Jezusa da życie całej ziemi i wszystkim morzom, i wszyscy będą wzywać Jezusa Chrystusa.”* (Scritti 115,142)

2025: rok dwóch Papieży

Rok 2025 był dla Kościoła rokiem dwóch Papieży: papieża Franciszka i papieża Leona XIV. W kwietniu dotarła do nas z wielkim bólem wiadomość o śmierci papieża Franciszka. Byliśmy głęboko zasmuceni, ale serce mieliśmy pełne wdzięczności: przez dwanaście lat Pan dał nam papieża Bergoglio. Dzięki niemu w nowy sposób i głębiej zrozumieliśmy wiele słów naszego Założyciela, bo nie brakowało między nimi punktów stycznyKl. To był naprawdę Papież „orioński”: z sercem bez granic, rozpalonym miłością do Boga i do ludzkości. Przywrócił radość Ewangelii do centrum życia chrześcijańskiego, a swoim nauczaniem — a jeszcze bardziej swoimi gestami — uczył nas patrzeć na peryferie jako na uprzywilejowane miejsce spotkania z Chrystusem. Był Papieżem ludzi prostych, ostatnich i wykluczonyKl. Dla niego nikt nie był odrzucony przez Boga: *„W najnędrniejszym z ludzi łni obraz Boga”*.

Kilka miesięcy przed śmiercią przekazał Kościołowi tekst, który wielu uważa za jego duchowy spadek i klucz do odczytania całego jego pontyfikatu: encyklikę *Dilexit nos*, o ludzkiej i Bożej miłości Serca Jezusa Chrystusa. Jeśli przez lata papież Franciszek z mocą ewangeliczną wzywał nas, by iść ku peryferiom, rozpoznawać Chrystusa w najmniejszych i nie pozostawiać nikogo na marginesie, to *Dilexit nos* prowadzi nas z powrotem do źródła, z którego rodzi się każda pasja apostołska: nie do aktywności napędzanej lękiem, lecz do miłości, która uprzedza i regeneruje. W „społeczeństwie płynnym” zaprasza nas, by wrócić tam, gdzie życie się integruje i dojrzewa: *„W tym zmiennym świecie konieczne jest, aby znów mówić o sercu”* (DN 9). Gdy serce jest zdewaluowane, zubożeniu ulegają także relacje i spotkanie; gdy natomiast serce pozwala się osiągnąć Sercu Chrystusa, miłość odzyskuje sens, a misja — prawdę.

Dlatego, wchodząc w rok 2026, przyjmujemy jako propozycję drogi słowa, które daje nam nasz Założyciel: *„Umieścimy nasze serce w sercu Boga!”* To droga, która wymaga wewnętrznej decyzji i codziennego wyboru: zamieszkać w Sercu Chrystusa, aby płonąć miłością. I tu głos Papieża przekłada się na konkretne wskazania: *„W pewien sposób powinieneś być misjonarzem, tak jak Apostołowie Jezusa i pierwsi uczniowie, [...] To także jest twoją misją.”* Dodaje również, że *„Jezus na to zasługuje”* i że jeśli zdobędziemy się na to, *„On was oświeci. Będzie wam towarzyszył i umacniał was”*: bez względu na to, czy od razu zobaczymy rezultaty, *„pozwólcie Panu działać w skrytości waszych serc”*, ale nie przestawajmy *„żyć radością płynącą z wysiłku przekazywania innym miłości Chrystusa”* (DN 216).

Habemus Papam! Z radością i wzruszeniem 8 maja dziękowaliśmy Panu za nowego Pasterza Kościoła powszechnego, papieża **Leona XIV** (Roberta Franciszka Prevost'a). Jego wybór stał się dla nas okazją do odnowienia, z synowskim uczuciem, więzi, którą nasze Konstytucje uznają za istotny rys charyzmatu: „*Za pierwszy i bardzo ważny rys naszego charyzmatu uważamy niczym nie uwarunkowaną miłość, pokorne oddanie i najwierniejszą służbę Papieżowi, namiestnikowi Chrystusa – jesteśmy gotowi i zdecydowani oddać mu serca, umysły, siły, krew i życie, by bronić jego autorytetu i magisterium wszelkimi dostępnymi środkami*” (Konst. 6). Dlatego zintensyfikujmy modlitwę i przełożmy oriońską wierność na konkretne gesty: operatywną miłość, umiłowanie Kościoła, a przede wszystkim realną troskę o ubogich, udręczonych i żyjących skromnie – umiłowane skarby Pana. I powierzajmy papieża Leona macierzyńskiej opiece Najświętszej Maryi Panny, Matki Bożej Opatrzności oraz wstawiennictwu naszego Świętego.

Szczególnie znaczącym darem, zaledwie kilka miesięcy po rozpoczęciu pontyfikatu przez papieża Leona XIV, była publikacja adhortacji apostolskiej *Dilexi te*, w harmonijnej ciągłości z *Dilexit nos*. Jeśli Encyklika papieża Franciszka prowadziła nas z powrotem do Serca Jezusa jako źródła miłości, które nas odnawia, to adhortacja Leona XIV ukazuje, jak ta miłość – przyjęta i strzeżona – staje się konkretnym wyborem bliskości wobec ubogich. Mówi o tym sam Papież, wyjaśniając, że tekst podejmuje projekt rozpoczęty przez papieża Franciszka, aby wszyscy dostrzegli „*silny związek między miłością Chrystusa a Jego wezwaniem, abyśmy stawali się bliźnimi ubogich*” (DT 3). A tytuł – „*Umiłowałem cię*” (Ap 3,9) – nadaje kierunek całej perspektywie: troska o ubogich nie jest dodatkiem, lecz miejscem, w którym miłość Chrystusa staje się odczuwalna i wiarygodna, także poprzez „*prosty, bardzo osobisty i bliski gest pomocy*” (DT 121).

Po lekturze pierwszej adhortacji papieża Leona najbardziej naturalną reakcją syna Ks. Orione jest pozwolić się rozpaść zaproszeniu, które Założyciel nieustannie nam przekazuje i które brzmi jak program życia i reguła serca: „*Idźmy więc z radością i miłością Chrystusa na spotkanie z Jezusem w naszych najuboższych braciach: święta jest miłość do ubogich. Troszczyć się o ubogich to troszczyć się o Jezusa, służyć ubogim to służyć cierpiącym członkom Jezusa Chrystusa... I nie potrafi kochać ani służyć Chrystusowi ten, kto nie kocha Go i nie służy Mu, na ile może, w braciach będących w nędzy i opuszczeniu. Miłość do Chrystusa w ubogich jest miłością nadludzką... To Jezus rozpałił na zimnej i mrocznej ziemi ten boski płomień miłości i najszlachetniejszego życia. Niech to życie żyje w nas!*” (Scritti 86,182). Z właściwą sobie żarliwością Ks. Orione przekazuje nam także paradoks, który strzeże jedności między kontemplacją a działaniem: „*Chcę ukryć się i spalać z miłości Boga i bliźniego, ale tych najuboższych; chcę być ukryty w Sercu Jezusa Ukrzyżowanego, ale chodzić po ulicach i placach z ogniem miłości*” (Scritti 70,329). To jest nasza droga: ukryci w Sercu Chrystusa, a właśnie dlatego widoczni pośród ludzi, aby rozpałać płomień miłości i nieść wszystkim nie siebie samych, lecz Jezusa Chrystusa, aby każdy człowiek mógł poczuć się osiągnięty Jego najprostszym i najważniejszym słowem: „*Umiłowałem cię!*”

Zjazdy weryfikacyjne

W 2025 roku zostaliśmy wezwani do realizacji tego, co przewidują nasze Normy w nr 176: „*Trzy lata po Kapitułce Generalnej zostanie zwołany zjazd weryfikacyjny... aby ocenić realizację postanowień Kapitułki Generalnej i nadać nowy impuls ich realizacji.*” Po zjazdach na poziomie prowincjalnym, które odbyły się w pierwszych miesiącach roku, przedstawiciele Zgromadzenia zebraли się w Argentynie, w Claypole, na Generalnym Zjeździe Weryfikacyjnym w dniach od 24 października do 2 listopada. Było nas 33 zakonników oraz 7 przedstawicieli innych gałęzi Rodziny Charyzmatycznej.

Jednym z najbardziej znaczących momentów naszego zjazdu był dzień charyzmatyczny przeżyty w Małym Kottolengo w Claypole, a w szczególności spotkanie z relikwią serca Ks. Orione. Przed tym sercem, przechowywanym w Sanktuarium, członkowie Zjazdu nie poprzestali na podziwie, lecz poczuli w sobie rodzące się pragnienie, by pozwolić się przemienić: mieć serce podobne do jego serca — szersze, bardziej zdolne kochać „*wszystkich, wszystkich, wszystkich*”, zwłaszcza tych ostatniKl. W tej modlitewnej ciszy wielu wyznało, że prosili Pana o odnowienie własnego serca, o jego poszerzenie, o powrót do przeżywania powołania Synów Bożej Opatrzności z większą radykalnością i pasją.

Trwać przed Najświętszym Sakramentem, w Sanktuarium *Corazón* [Serca], mając obok siebie mieszkańców Małego Kottolengo, oznaczało odnaleźć centrum naszej charyzmatycznej tożsamości: Chrystusa i ubogiKl. Tego dnia zrozumieliśmy, że Serce Ks. Orione bije nadal za każdym razem, gdy ktoś wybiera, by spalać się w miłości dla dobra najmniejszegoKl. W tym „*trwaniu przed*” poczuliśmy, że nabożeństwo do Serca Chrystusa nie zamyka nas w pobożności skupionej wyłącznie na sobie, ale prowadzi z powrotem do ludu.

Nasz Ojciec powiedział to z mocą w 1918 roku, w czasie naznaczonym ranami i niepokojami — słowa te brzmią jak napisane na dziś: „*Ludzkość, udręczona tyloma nieszczęściami, potrzebuje pokrzepienia w wierze: potrzebuje Serca Jezusa Chrystusa. Idźmy do ludu i zanieśmy mu Jezusa Chrystusa...*” (Scritti 52,221). To miłość, która nie broni się przed rzeczywistością, lecz stara się przejść przez nią z siłą i czułością Ewangelii.

Jak za czasów Ks. Orione, tak i dziś historia stawia nam wyzwanie, dlatego „*nie możemy dalej stać w smutnym zapatrzeniu w siebie; trzeba uczynić znak krzyża i z odwagą rzucić się w płomień nowych, nadchodzących czasów — z miłości do Jezusa Chrystusa, z miłości do ludu...*” (Scritti 31,21). Nie możemy spędzać życia „*patrząc na siebie*”, komentując, narzekając, broniąc naszych stref komfortu, czekając na lepsze czasy: musimy „*uczynić znak krzyża*” i ruszyć na nowo. W tym sensie mam nadzieję, że Akta Zjazdu — niedawno przekazane Wspólnotom — wraz z propozycjami wznowienia realizacji postanowień Kapituły pomogą nam odpowiedzieć na apel Ks. Orione: „*Nie czekajmy na czasy po wojnie: Caritas Christi urget nos*” (Scritti 75,242).

Nowe placówki i horyzonty misyjne w 2025 roku

Rok 2025 był dla naszej Rodziny Zakonnej czasem otwierania nowych placówek i ważnych kroków w rozeznaniu misyjnym. W odpowiedzi na wskazania XV Kapituły Generalnej, Zgromadzenie starało się wsłuchiwać w głos Kościoła w różnych krajach, otwierając skromne placówki, osadzone w codziennym życiu ludzi.

Azja: W **Indiach** otwarto placówkę oriońską w Jamshedpur (stan Jharkhand), w domu położonym w środowisku ludowym, z konkretnymi dziełami miłosierdzia: wsparciem dla chłopców w nauce oraz troską o integralny rozwój kobiet. To pierwsza placówka w Indiach w pełni zainicjowana i prowadzona przez współbraci indyjskich, pochodzących z tego regionu i mówiących lokalnym językiem *hindi*, co jest znakiem rzeczywistej inkulturacji charyzmatu. Na **Filipinach**, Delegatura „*Mary's Immaculate Conception*” rozpoczęła misję eksploracyjną w Wikariacie Apostolskim Taytay, na wyspie Palawan, obejmując duszpasterską opiekę nad Obszarem Misyjnym z 15 kaplicami na terenach wiejskiKl. To pierwsze otwarcie poza główną wyspą, na której znajdują się pozostałe wspólnoty oriońskie: Payatas, Montalban i Lucena.

Ameryka Łacińska: W **Argentynie** Prowincja „*Nuestra Señora de la Guardia*” otworzyła nową placówkę misyjną w San Ramón de la Nueva Orán, na północnym zachodzie Argentyny, przy granicy z Boliwią. Wspólnota włączy się w dzielnicę ludową, obok kaplicy, z dwoma priorytetami duszpasterskimi: misją na peryferiach i towarzyszeniem osobom uzależnionym. W **Brazylii** Zgromadzenie angażuje się coraz bardziej w regionie Amazonii, gdzie

12 marca objęło Parafię „São Lazaro” w stolicy Manaus. Ponadto, po wielu latach posługi w Parafii katedralnej w Tocantinópolis, Zgromadzenie wyruszyło, by objąć nową parafię w głębi Diecezji – w São Miguel de Tocantins.

Afryka: W Kenii dotarliśmy do Kongoli, w diecezji Bungoma, położonej na trasie w kierunku Ugandy, przyjmując posługę duszpasterską w Parafii „Our Lady of Fatima”. W Sobea, w Diecezji Nakuru, otwarto dom formacyjny dla aspirantów; natomiast w Makutano-Mwea, w Diecezji Murang’a, w wynajętym domu został otwarty nowicjat na rok 2025–2026. Na **Madagaskarze** Zgromadzenie zgodziło się przyjąć misję w Antsiraraka, w diecezji Morondava, gdzie znajduje się już wspólnota w Beroboka – umacniając obecność oriońską na tym terenie, aby zakonnicy nie pozostawali w izolacji. W **Kamerunie**, oprócz naszej obecności w Djoum, w tym roku rozważa się możliwość otwarcia wspólnoty w Edéa, aby zapewnić ciągłość dzieła miłosierdzia rozpoczętego przez Siostry Matki Teresy z Kalkuty. W **Mozambiku** wzmocniono placówkę i wspólnotę w Beira, w Diecezji o tej samej nazwie, dla posługi duszpasterskiej i charytatywnej na rzecz Diecezji; natomiast w stolicy, Maputo, Prowincja „Nossa Senhora da Anunciação” – Brazylia Południowa, wybudowała w Tsalala seminarium dla Regionu Misyjnego oraz utworzyła Dom Nowicjatu dla Mozambijczyków.

Znaczący rozwój w Maroku: Choć nie jest to „nowe otwarcie”, obecność oriońska w Casablance zasługuje na wzmiankę wśród misyjnych horyzontów roku 2025. Wspólnota, powierzona Prowincji „Notre Dame d’Afrique”, staje się placówką na pierwszej linii dzieła miłosierdzia w służbie migrantów. Dzieło, nieposiadające własnych budynków, zdołało nawiązać silne relacje z Kościołem lokalnym i zmierza ku stworzeniu specjalnej opieki zdrowotnej dla chorych migrantów.

Proroctwo obecności: warto szczególnie podkreślić obecność Zgromadzenia w Ukrainie, gdzie współbracia w Lwowie i Kijowie żyją blisko ludzi, dzieląc ich pragnienie sprawiedliwego i trwałego pokoju. Pomimo kontekstu wojny, w tym roku mieliśmy radość otwarcia nowicjatu we Lwowie dla młodego Ukraińca, Ołeksandra Serowa. Należy również wspomnieć o obecności naszych zakonników w Wenezueli, zwłaszcza w Barquisimeto, gdzie niezliczone trudności komplikują codzienne życie i świadectwo charyzmatu Ks. Orione.

Świadectwo świętości

Ks. Kasper Goggi: 21 listopada otrzymaliśmy wiadomość o zatwierdzeniu przez Kościół heroiczności cnót Ks. Goggiego, ogłoszonego **Czcigodnym**. W ten sposób spełnia się gorące pragnienie św. Alojzego Orione, który uważał go za prawdziwego „*święty młodziak, bez zastrzeżeń*” i mówił: „*On poniesie nas wszystkich*”. Ks. Goggi, zmarły w wieku zaledwie 31 lat, 4 sierpnia 1908 roku, pochowany w krypcie Sanktuarium Madonna della Guardia w Tortonie, jaśniej dziś jeszcze bardziej jako wzór pokory i ufności w Bożą Opatrzność dla całego Zgromadzenia.

Relikwie bł. Franciszka Drzewieckiego w Bazylice św. Bartłomieja: Na zakończenie Jubileuszu Rodziny Charyzmatycznej Prowincja „Matki Boskiej Częstochowskiej” uroczyście złożyła relikwię bł. Franciszka w Bazylice św. Bartłomieja na Wyspie Tyberyjskiej w Rzymie, w Sanktuarium Nowych Męczenników XX i XXI wieku, gdzie przechowywane są świadectwa licznych męczenników z całego świata.

Jubileusz Nadziei

W 2025 roku, z okazji Jubileuszu Nadziei oraz w setną rocznicę Jubileuszu przeżywanego przez Ks. Orione w 1925 roku, Rodzina Oriońska obchodziła trzy wielkie wydarzenia jubileuszowe.

Najpierw odbył się Jubileusz Młodych Orionistów, przeżywany w dwóch etapach: w Tortonie (19–27 lipca), w miejscach narodzin charyzmatu, a następnie w Rzymie (28 lipca – 3 sierpnia), w jedności z Kościołem powszechnym. Była to pielgrzymka wiary i rodziny, która zgromadziła młodzież i animatorów na chwilach modlitwy, formacji i braterstwa.

Następnie odbył się Jubileusz zakonników obchodzących swe jubileusze, w dniach 20–30 sierpnia, z pielgrzymką do Tortony, a potem do Rzymu, w związku z uroczystością Matki Bożej Czuwającej (Madonna della Guardia). Uczestniczyli w nim szczególnie ci współbracia, którzy w 2025 roku świętowali jubileusz życia konsekrowanego lub kapłańskiego, otrzymując sposobność powrotu do oriońskiej „ziemi świętej”, aby odnowić swoje „tak”.

Wreszcie, w dniach 21–23 listopada, w Rzymie, obył się Jubileusz Rodziny Charyzmatycznej, pod hasłem: „100 lat od jubileuszu Ks. Orione (1925) – Jubileusz Oriońskiej Rodziny Charyzmatycznej (2025)”, z udziałem ponad 500 członków różnych gałęzi. Było to wielkie wydarzenie komunii i wdzięczności, pozwalające doświadczyć radości bycia jedną Rodziną, „jako członkowie jedynego Ludu Bożego, którego Głową jest Chrystus, a prawem nowe przykazanie miłowania tak, jak Chrystus nas umiłował” (Konst. 3).

Deo gratias!

Patrząc na rok 2025, z wdzięcznością rozpoznajemy liczne znaki życia, które Duch wzbudził w naszej Rodzinie zakonnej. Święcenia prezbiteratu i diakonatu, profesje zakonne, ponowienia ślubów oraz jubileusze konsekracji, opowiadają historię odpowiedzi na powołanie, wytrwałej wierności i gotowości do misji. Przytaczamy poniżej – w formie syntetycznej – najważniejsze wydarzenia, które naznaczyły ten rok dla naszych zakonników i całej Rodziny.

Święcenia prezbiteratu przyjęło 21 zakonników: Naveen KERKETTA (14/01); Junior SILVA DE ALENCAR (25/01); Diego DE LIMA DIAZ (01/02); Rimish PANNA (08/02); Grzegorz Marek GICALA (07/06); Przemysław PIECHOWSKI (07/06); Horacio Manuel Berque CHICO (28/06); Carvil Franck KANGA (05/07); Jean Paul Marie Boukaré SAWADOGO (05/07); Harrison Nyaga KARIUKI (11/07); Olivier Laridja KOMBATÉ (12/07); Jacques Hèzouwé AGAO (02/07); Hilaire Mbégna ALOU (12/07); Frédéric Yina KETAWA (12/07); Patrice Kinansoa LARE DAMGOBINE (12/07); Stéphan Jean Guy RANDRIANJAKARIVO (26/07); Evans Ombongi NYABUTO (09/08); Kenneth PINEDA (21/08); John Carl Angelo SARIO (21/08); Dritan BOKA (11/10); Anilson ALVES DE OLIVEIRA (13/12).

Święcenia diakonatu przyjęło 17 Zakonników: Jaider Geraldo DE ASSIS JUNIOR (15/03); Anilson ALVES DE OLIVEIRA (15/03); Alexandre DE MAMAN (23/08); Reynato II DOMINGUEZ (07/10); Evelio BONARES (07/10); Jay ESPINA (07/10); Jared Otieno AWUOR (07/10); Salvatore LATINA (15/11); Déada Yannick OULAI (06/12); Séraphin Roland-Roslain Ebia NOGBOU (06/12); Laurent Faneva RAFANOMEZANTSOA (08/12); Igualdino DA SILVA TAVARES (08/12); Jean Félix TAHINJANAHARY (08/12); Dhiraj CHINNABATHINI (08/12); Sebastián Antonio VEGA SELAIVE (08/12); Ferdinand Solonirina RANDRIAMILISOA (14/12); Davidasoa RANDRIANANTENAINA (14/12).

17 młodych Zakonników złożyło profesję wieczystą: Jean Félix TAHINJANAHARY (08/03); Dhiraj CHINNABATHINI (08/03); Sebastián Antonio VEGA SELAIVE (08/03); Reynato II DOMINGUEZ (15/03); Evelio BONARES (15/03); Jay ESPINA (15/03); Jared Otieno AWUOR (15/03); Elisio Mario CHEIRO CHOE (16/08); Déada Yannick OULAI (29/08); Séraphin Roland-Roslain Ebia NOGBOU (28/08); Gito João JORGE (06/09); Rubens SOARES SIQUEIRA (06/09); Laurent Faneva RAFANOMEZANTSOA (08/09); Igualdino DA SILVA TAVARES (08/09); Patrick MARTINELLI PRETTI (29/09); Ferdinand Solonirina RANDRIAMILISOA (13/12); Davidasoa RANDRIANANTENAINA (13/12).

34 młodych Zakonników złożyło pierwszą profesję: José Guilherme Augusto FERRARESI (12/01); Bruno Cordeiro GUEDES FILHO (12/01); Gleison DE SOUSA FURTADO (12/01); Leandro LOPES SILVA (12/01); Samuel Leandro DOS SANTOS (12/01); Wesley OLIVEIRA BARBOSA (12/01); Peter Sifuna BARASA (15/08); Terensio Bapia Bagayowia REZIGI (15/08); Januarío NDYOMUGABE (15/08); Richard NGABIRANO (15/08); Ambrose TUMUSIIME (15/08); Christian J. CLAVERIA (15/08); Ajaya NAYAK (15/08); Sandeep POLUMARI (15/08); Weslen DE SOUZA LIMA (16/08); Evariste N'GUETTA (08/09); Emmanuel Koffivi ATSA (08/09); Jonas Douti KOLANI (08/09); Augustin Pakindame KOMBATE (08/09); Irénée Tibé LARE (08/09); Victor Mamouna PASSAI (08/09); Bernard Kossi SEBENAGNON (08/09); Armand Eso-Kpewam SIM (08/09); Gilbert Thècle Dêdêwanou ZINSOU (08/09); Fidel Augusto JOÃO (08/09); Leonel Florindo Henriques LOPES (08/09); Paulo Aniva MAPENGUE (08/09); Aurélio Marcelino MÁRIO (08/09); Konrad WIDERA (08/09); Stel Elivah RANDRIANIAINA (08/09); Callisto TANTELIARIMALALA (08/09); Jean Rolland RAKOTOARIMALALA (08/09); Jean Aimé RANDRIANARISON (08/09); Roland Herison Lapa SETRAMIAMINA (08/09).

Obecnie w Zgromadzeniu jest 31 nowicjuszy.

W ciągu tego roku zmarło 10 Współbraci: Ks. Renzo VANOI (01/01); Ks. Almarinho Vicente LAZZARI (04/01); Ks. Jacinto ROJAS BARRIOS (05/02); Ks. Severino DIDONÈ (26/03); Ks. Fernando MIÑONES (12/08); Ks. Angelo Primo GIROLAMI (24/08); Ks. Mario Giovanni GHIO (31/08); Ks. Gernaldo CONTI (12/10); Br. Paweł Sławomir DYMIŃSKI (27/11); Ks. Pánfilo ORTEGA RIOS (25/12).

Zmarło 11 Sióstr Małych Misjonarek Miłosierdzia: S. MARIA LAETITIA CRUCIS (29/07); S. MARIA GIOVANNA (01/08); S. MARIA MATILDE (03/09); S. MARIA KATARZYNA (05/09); S. MARIA ADELAIDA (05/09); S. MARIA AGNIESZKA (16/09); S. MARIA (24/09); S. MARIA ENI (28/10); S. MARIA PRISCILA (02/12); S. MARIA DILMA (25/12); S. MARIA MIRTES (29/12).

Zmarły 3 Konsekwowane Członkinie Instytutów Świeckich: Aleksandra KRÓLIKOWSKA (ISO) (15/01); Eleonora SAURO (ISO) (27/03); Lurdes ALVES MARINHO (ISMdN) (15/09).

Zmarło kilku krewnych, wśród nich TATA: Ks. Rosario BELLI (01/02); Ks. Grzegorza SIKORSKIEGO (11/02); Ks. Emmanuel KUEVI (05/03); Ks. Pedro Júnior PEREIRA VILA NOVA (19/04); Br. Zbigniewa SMĘTKA (24/05); Ks. Graziano CASTELLARO (14/06); Ks. Patrice N. KONTOGOM (17/07); Ks. José Maria DA CUNHA (17/07); Ks. Anibal Manuel QUEVEDO (03/09); Ks. Umberto Ruiz Diaz RIVEIROS (05/11); Ks. Kevin KRAHIBOUÉ (18/11/2025); Kl. Djakéra Isidore BAMERMANOUA (17/12).

MAMA: Ks. Ricardo PAREDES ESPINOZA (31/01); Ks. José MACIEL (09/02); Ks. Bartélémy HIEN (19/03); Ks. Miguel Angel BOMBIN GONZÁLEZ (07/05); Ks. Abbe Sidoine Evrard AMON (05/12).

BRAT: Br. Ianus COBZARU (09/02); Ks. Roberto SIMIONATO (02/03) zmarłego wcześniej; Ks. Eric Crepin Kossonou AFRIM (05/03); Ks. Ivaldo BORGOGNONI (14/03); Ks. Vincenzo ALESIANI (01/05); Ks. Gaetano CERAVOLO (17/08); Ks. Giuseppe MEDDA (15/11).

SIOSTRA: Ks. Fernando MIÑONES (26/02); Ks. Luigi PASTRELLO (16/03); Kl. Evans Emmanuel Ajobi ALLE (25/04); Ks. Bruno LUCCHINI (29/05); Ks. Geoffroy Essognozam LIMDEYOU (06/06); Ks. Achi Stanislas GBEISSAY (06/06); Ks. José Carlos DE REZENDE (27/07).

Przyjaciele i dobrodzieje: Ks. Luciano FELLONI (02/02) były współbrat (Filipiny); Ks. Gianalberto VALDETERRA (03/02) były współbrat (Włochy); Pan Mirosław DRABIŃSKI (11/02) Dobrodziej domów w Polsce; Pani Janina KAMZOL (18/02), przyjaciółka Zgromadzenia i współpracownica domu w Zduńskiej Woli (Polska); Pan Stanisław JANISZEWSKI (23/02), artysta i przyjaciel Zgromadzenia w Polsce; Pan Renato SPADONI (01/03), były wychowanek; Architekt Giovanni NOBILE (05/03) przewodniczący Przyjaciół Ks. Orione w Lopagno (Szwajcaria); Pani Maria Luigia CRISTOFORETTI (22/08), dobrodziejka Zgromadzenia we Włoszech.

Planując rok 2026

W 2026 roku nasze Zgromadzenie będzie przeżywać szczególnie bogaty czas wspomnień i łask. Będziemy bowiem obchodzić stulecie kilku wydarzeń z 1926 roku: inauguracji Kolegium San José w Victorii (Argentyna), powstałego dla celów chrześcijańskiego wychowania młodzieży (11 lutego); odważnego listu Don Orione do Benito Mussoliniego, z apelem o uzdrowienie „gorzkiego i fatalnego rozłamu między Kościołem a Państwem” (22 września); oraz błogosławieństwa i położenia kamienia węgielnego pod Sanktuarium Matki Bożej Czuwającej w Tortonie (23 października).

Będzie to rok szczególnego jubileuszu: „*« Roku zachorowań »*” – tak nazwali rok 1926 *Synowie Zgromadzenia*. Ks. Sterpi nadal zmagał się ze swoimi bolesnymi dolegliwościami, często przykuty do łóżka, zablokowany w poruszaniu się i w odwiedzaniu Domów...” Potem przypadło Ks. Orione zaniepokoić Zgromadzenie, gdy zachorował na ciężkie zapalenie płuc. 11 listopada, wróciwszy późnym wieczorem do Domu Macierzystego po podróży do Turynu, natychmiast położył się do łóżka: lekarz zdiagnozował poważną chorobę, która pogarszała jego stan zdrowia, aż do zagrożenia życia.

Do tych rocznic dołącza się również trzechsetlecie kanonizacji św. Alojzego Gonzagi (1726), które będziemy obchodzić w Rzymie 21 czerwca, zgodnie z pragnieniem Ks. Orione.

Będzie również okazja, by dziękować za trzy ważne jubileusze misyjne: 50-lecie obecności oriońskiej w Paragwaju (Prowincja „Nuestra Señora de la Guardia”) w sierpniu; 50-lecie obecności oriońskiej na Madagaskarze (Delegatura „Maria Regina del Madagascar”) w listopadzie; oraz 50-lecie Szpitala Don Orione w Araguaínie (Brazylia) w lipcu — to konkretne znaki charyzmatu, który wciąż umacnia swe korzenie wśród narodów różnych szerokości geograficznych.

W ciągu tego roku mamy już w kalendarzu następujące wydarzenia:

- 14 lutego: Msza Święta w kościele św. Anny w Watykanie ku czci ks. Kaspra Goggięgo;
- 8-14 marca: Itinerarium charyzmatyczne dla kleryków odbywających praktykę w Paterno;
- 26 marca - 5 kwietnia: Itinerarium charyzmatyczne dla Braci i Pustelników (Tortona i Rzym);
- 3-5 czerwca: Spotkanie Grup Studiów Oriońskich (w formie wirtualnej);
- Lipiec: Droga charyzmatyczna dla młodzieży w Paterno;
- 22-30 sierpnia: Itinerarium charyzmatyczne dla „Jubilatów” w Paterno;
- 10-17 września: Itinerarium charyzmatyczne przygotowujące do profesji wieczystej w Paterno;
- 19-23 października: Międzynarodowy Kongres Dziel Miłosierdzia, Edukacyjnych i Opiekuńczych w Montebello della Battaglia;
- 15-22 listopada: Tydzień Oriońskiej Rodziny Charyzmatycznej.

Powierzamy te wydarzenia wstawiennictwu Matki Bożej Opatrzności, św. Alojzego Orione oraz naszych Świętych z Rodziny Oriońskiej, aby pomogli nam przeżyć rok 2026, jako prawdziwą drogę serca: umieścić nasze serce w sercu Boga, by zamieszkać w Sercu Chrystusa i płonąć miłością.

Najdrożsi Współbracia, tak jak uczynił to przy zakończeniu Jubileuszu 1933 roku Ks. Orione, tak samo również i dziś pragnie wziąć nas za rękę w tym ostatnim etapie Jubileuszu Nadziei, abyśmy przeżyli go do głębi: „*zamknijmy nasze życie w Najświętszym Sercu Jezusa*”

oraz „*umieścimy nasze serce w sercu Boga*”. To propozycja konkretnej drogi również na czas przejścia pomiędzy starym a nowym rokiem: powrócić do źródła, odnaleźć centrum, które jednoczy, „*rozpocząć nowe życie w imię Pana*”.

W Ks. Orione — jak dobrze wiemy — kryje się jasna tajemnica: miłość otrzymana i odwzajemniona. Jest on zakochany w Jezusie Chrystusie; pragnie odpowiedzieć całym swoim życiem na darmową i zbawczą miłość, której Pan pozwolił mu doświadczyć. A równocześnie czuje, że ta miłość nie może pozostać zamknięta: musi się rozszerzać, docierać do ubogich, docierać do nas, ogrzewać ziemię często naznaczoną cierpieniem i zagubieniem, przenikniętą ideologiami, które obiecują zbawienie, a w rzeczywistości zubażają serce.

„Moi synowie, żyjmy w Jezusie, zatopieni w Jego Sercu, rozpaleni miłością, mali, mali, mali: prości, pokorni, łagodni. Żyjmy Jezusem jak dzieci w Jego ramionach i w Jego Sercu, święci i nienaganni pod Jego spojrzeniem; zanurzeni w miłości Jezusa i dusz, w wierności i posłuszeństwie bez granic Jemu i Jego Kościołowi! Żyjmy dla Jezusa! Wszystko i wszyscy dla Jezusa; nic poza Jezusem, nic, co nie byłoby Jezusem, co nie prowadziło do Jezusa, co nie tchnęło Jezusem!” (Lettere II, s. 154).

Te słowa — napisane w święto Objawienia Pańskiego 1935 roku w Buenos Aires — są małym manifestem jego duchowej tożsamości. Odsłaniają logikę życia „zdobytego”, porwanego przez Umiłowanego, a przez to przemienionego: *żyć w Chrystusie, żyć Chrystusem, żyć dla Chrystusa*.

W świetle tego nauczania naszego Ojca, oto konkretna propozycja na nowy rok — prosta i możliwa do realizacji — która pomaga nam przekładać na życie to, co celebруемy. Karl Rahner przypomina nam, że nabożeństwa do Serca Jezusa nie przyswajają się z zewnątrz jak techniki, lecz przyjmuje się je od wewnątrz jako doświadczenie: *„Nabożeństwa do Serca Jezusa tak naprawdę nie można nauczyć od zewnątrz. Każdy musi, ufając Kościołowi i Jego Duchowi, próbować zbliżyć się do jego tajemnicy; w jasnych lub ciemnych godzinach życia powinien choć raz spróbować odmówić tę modlitwę: Serce Jezusa, zmiłuj się nade mną. Taką modlitwę może trzeba powtarzać na sposób ‘modlitwy Jezusowej’ rosyjskiego pielgrzyma albo używać jej jak mantry z medytacji wschodnich. Przede wszystkim jednak trzeba życiowo doświadczyć, że najbardziej nieprawdopodobne, niemożliwe, a przez to najbardziej oczywiste jest to, że Bóg — niezrozumiały — naprawdę nas kocha i że ta miłość stała się nieodwołalna w Sercu Jezusa.”*

Aby to życiowe doświadczenie stało się naszym udziałem, pozwólmy, by wezwanie naszego Świętego Założyciela stało się oddechem roku 2026:

„O Jezu, otwórz nam swoje Serce: pozwól nam wejść, o Jezu, bo tylko w Twoim Sercu będziemy mogli zrozumieć coś z tego, kim Ty jesteś, będziemy mogli odczuć Twoją miłość i miłosierdzie.”

W imieniu całej Rady Generalnej i członków Wspólnoty Kurii Generalnej składam życzenia błogosławionego nowego roku. *Ave Maria i naprzód!*

Ks. Tarcisio Vieira - Ks. Maurizio Macchi - Ks. Fernando Fornerod

Ks. Assamouan Pierre Kouassi - Ks. Fausto Franceschi - Ks. Walter Groppello